

værdi efter Beliggenheden for at være særdeles hensigtsvarende, da den uden stor Bidtøftighed tilveiebringer en Regel, som sætter Beskatningen i et temmelig nøjagtigt Forhold til hver Eiendoms Skatteevne og derhos mere end nogen anden Beskatningsmaade gjør Afgiftens fremtidige Beløb afhængig af den fremstridende Udvikling, idet den knytter den foranderlige Beliggenhedsværdi til den dermed i nøieste Forhold staaende foranderlige Værdi af de paa Grunden opførte Bygninger, hvorimod den lader den rene Grundskat staae urørt og uroffelig. Forfaavidt der imod denne Bestemmelse er gjort den Indvending, at Assuranceværdierne ere for høit ansatte, maa Mindretallet bemærke, at dette ikke har nogen mærkelig Indflydelse paa den ligelige Fordeling af Skatterne i samme Kjøbstad, naar samtlige Assuranceurderinger ere udførte efter de samme Regler. Er det derimod kun enkelte Eiendomme, der anses for høit vurderede, vil den deraf opstaaende Ulighed — hvortil Eierne ofte vistnok selv have bidraget — let kunne rettes ved næste Omtaxation. En anden Indvending, som er fremsført mod denne Beskatningsmaade, er, at man derved ikke rammer den fordeelagtige Benyttelse, som ubebyggede Grunde kunne faae til industrielt Brug, men herimod troer Mindretallet med Røje kan bemærkes, at en saadan industriel Anvendelse ikke er noget Blivende, men væsentlig afhængig af den personlige Virksomhed, og at den derfor nærmest henhører under Beskatning efter personlig Indtægt, det vil sige, fortiden efter Næring eller Formue og Veilighed.

Mindretallet maa saaledes i det Væsentlige være enig i Affattelsen af Lovudkastets § 12 og har dertil kun stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, deels at Eiendommene ikke skulle deles i et bestemt Antal Klasser, da der i mange Byer vistnok ikke findes Eiendomme, som kunne sættes i de højeste, ja undertiden maaskee neppe i de mellemste Klasser, deels at gjøre Forskjellen mellem Klasserne mindre for at undgaae altfor store Spring.

Herefter stilles følgende Ændringsforslag:

Af Jacobsen til Lovudkastets § 12:

At i 4de Linie, 2den Passus udgaaer Tal-
let 5.

og endvidere:

At i 2det Punktum forandres de 7 sidste Linier fra „nemlig“ til:

„nemlig i 2den Klasse med 10 pCt., i 3die Klasse med 20 pCt. og i hver af de følgende Klasser ligeledes endvidere med 10 pCt., dog saaledes, at ingen Bygning kan sættes højere end i 10de Klasse med 90 pCt. Forhøielse over Assurancesummen. De forhøiede Assurance-summer, hvortil Bygningerne saaledes i disse Klasser ansættes, blive deres skattepligtige Assuranceværdi“.

Af Udvalgets Fleertal:

At den første Deel af § 12 udgaaer og istedetfor sættes:

„Endvidere bestemmes det i Betsægten, om der skal foretages en Klassifikation af Eiendommene efter deres Beliggenhed.

Behøves ingen Klassifikation, fordeles det Beløb, som skal bæres af Grunden, ligeligt paa Grundenes og Jordernes samlede Hartkorn, hvorved det udfindes, hvor stort et Beløb i Grundskat der bliver at svare af en Tønde Hartkorn eller Dele af samme, og ligeledes fordeles det Beløb, som skal udredes af Bygningerne, ligelig paa disses samlede Assuranceværdi ved Ugangen af Aaret 1861, hvorved det udfindes, hvormange (hele) Rigsbaler Assuranceværdi der svarer til 1 f. Rigsmynt i Hunsstat.

Anses Klassifikation for nødvendig, kan den gjøres gjældende enten gennem Hartkornet eller gennem Assurancesummerne.

Betages det at klassificere efter Hartkornet, deles Eiendommene i 2 Hovedklasser, nemlig Kjøbstadjorderne og Kjøbstadgrundene, og efterat det er bestemt, hvor stor en Deel af Grundskatten der skal hvile paa hver Hovedklasse, fordeles den Deel, som skal falde paa Jorderne, efter det Hartkorn, hvortil de i Matrikullen ere ansatte. Forinden Fordeling finder Sted af det Beløb, som falder paa